

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 53.118/3
van 26 april 2013

over

een voorontwerp van decreet 'houdende de organisatie van
preventieve gezinsondersteuning'

Op 27 maart 2013 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin verzocht binnen een termijn van dertig dagen, een advies te verstrekken over een voorontwerp van decreet ‘houdende de organisatie van preventieve gezinsondersteuning’.

Het ontwerp is door de derde kamer onderzocht op 15 april 2013. De kamer was samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, Jan SMETS en Bruno SEUTIN, staatsraden, en Annemie GOOSSENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Brecht STEEN, auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 26 april 2013.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond¹, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET VOORONTWERP VAN DECREET

2. Het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet strekt tot het creëren van een decretaal kader voor de preventieve gezinsondersteuning. Met “preventieve gezinsondersteuning” wordt “het geheel van maatregelen en aanbod [bedoeld] dat gericht is op het bevorderen van het welbevinden van alle gezinnen met kinderen en jongeren, en aanstaande ouders met inbegrip van de ondersteuning op het vlak van opvoeding en preventieve gezondheidszorg” (artikel 2, 8°, van het ontwerp).

Het aan te nemen decreet biedt in de eerste plaats een decretale basis voor de erkenning en de subsidiëring van de verschillende organisatoren of aanbieders van preventieve gezinsondersteuning (hierna: actoren) (artikel 8, laatste lid, van het ontwerp).

Daarnaast biedt het de actoren de *mogelijkheid* – voor bepaalde door het intern verzelfstandigd agentschap Kind en Gezin (hierna: Kind en Gezin) erkende of gesubsidieerde initiatieven, gaat het niet om een mogelijkheid, maar om een *verplichting* (artikel 12, § 2, van het ontwerp) – om samen te werken binnen “Huizen van het Kind”, dit zijn functionele samenwerkingsverbanden waarvan het werkingsgebied territoriaal wordt omschreven in functie van de werkingsgebieden van de consultatiebureaus van Kind en Gezin en de zorgregio’s.

Het aan te nemen decreet komt in de plaats van het decreet van 13 juli 2007 ‘houdende de organisatie van opvoedingsondersteuning’, dat samen met drie uitvoeringsbesluiten bij dat decreet wordt opgeheven (artikel 27 van het ontwerp).

3. Het ontwerp bevat de volgende onderdelen.

Hoofdstuk 1 bevat de noodzakelijke definities.

In hoofdstuk 2 worden het toepassingsgebied en de doelstellingen van de preventieve gezinsondersteuning omschreven.

Hoofdstuk 3 bevat bepalingen aangaande de werking, het werkingsgebied, de doelstellingen, de organisatie en de subsidiëring van de Huizen van het Kind.

Hoofdstuk 4 is gewijd aan de expertise, de ondersteuning en het vernieuwend aanbod op het vlak van preventieve gezinsondersteuning. Enerzijds wordt het (reeds bestaande) Vlaams Expertisecentrum voor Opvoedingsondersteuning (EXPOO) decretaal verankerd

¹ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat wordt onder “rechtsgrond” de conformiteit met hogere rechtsnormen verstaan.

(artikelen 15 tot 17); anderzijds wordt subsidiëring in het vooruitzicht gesteld voor vernieuwend aanbod inzake preventieve gezinsondersteuning (artikel 18).

In hoofdstuk 5 zijn bepalingen opgenomen inzake de verwerking en uitwisseling van persoonsgegevens (artikelen 19 tot 23).

Hoofdstuk 6 is gewijd aan het toezicht.

De hoofdstukken 7 en 8 bevatten wijzigings-, opheffings- en slotbepalingen.

ALGEMENE OPMERKING

4.1. In hoofdstuk 5 van het ontwerp zijn bepalingen opgenomen die de verwerking en de uitwisseling van persoonsgegevens betreffen, enerzijds met betrekking tot de verwerking en de uitwisseling van deze gegevens door en tussen de actoren die actief zijn binnen de Huizen van het Kind (artikelen 19 tot 22) en anderzijds met betrekking tot de verwerking van de gegevens door Kind en Gezin die door de actoren worden bezorgd (artikel 23).

4.2. De in hoofdstuk 5 vervatte bepalingen houden een beperking in van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, dat onder meer is gewaarborgd bij artikel 22 van de Grondwet. Krachtens artikel 22, eerste lid, van de Grondwet heeft ieder recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bij de wet bepaald. Het woord “wet” wijst hier op een wettelijke bepaling. Doordat die grondwetsbepaling aan de bevoegde wetgever de bevoegdheid voorbehoudt om vast te stellen in welke gevallen en onder welke voorwaarden afbreuk kan worden gedaan aan onder meer het recht op eerbiediging van het privé-leven, waarborgt ze aan elke burger dat geen enkele inmenging in dat recht kan plaatsvinden dan krachtens regels die zijn aangenomen door een democratisch verkozen beraadslagende vergadering. Een delegatie aan een andere macht is evenwel niet in strijd met het wettigheidsbeginsel voor zover de machtiging voldoende nauwkeurig is omschreven en betrekking heeft op de tenuitvoerlegging van maatregelen waarvan de essentiële elementen voorafgaandelijk door de wetgever zijn vastgesteld.²

Om op het vlak van de verwerking van persoonsgegevens in overeenstemming te blijven met artikel 22 van de Grondwet, is dan ook vereist dat in het decreet het principe en de doeleinden van het verwerken van de persoonsgegevens zouden worden ingeschreven, dat in het decreet wordt bepaald om welke gegevens het gaat en dat de Vlaamse Regering door de decreetgever zou worden gemachtigd om bepaalde aspecten van de verwerking ervan nader te regelen.

In dat verband moet worden vastgesteld dat artikel 19, derde lid, van het ontwerp een probleem doet rijzen, aangezien het door deze bepaling aan de Vlaamse Regering wordt overgelaten om te bepalen welke persoonsgegevens worden verwerkt. Een dergelijke delegatie staat op gespannen voet met artikel 22 van de Grondwet. Dat in artikel 19, eerste lid, van het

² Zie in dat verband onder meer: GwH 21 december 2004, nr. 202/2004, B.4.3 en B.5.4; GwH 14 juni 2006, nr. 94/2006, B.18 en B.19; GwH 26 juni 2008, nr. 95/2008, B.42 en B.43; GwH 18 maart 2010, nr. 29/2010, B.10.1 en B.10.2.

ontwerp wordt bepaald dat het om gegevens moet gaan die “noodzakelijk zijn voor een kwaliteitsvolle uitvoering van de doelstellingen en opdrachten geregeld bij of krachtens dit decreet” doet aan deze vaststelling geen afbreuk nu de doelstellingen die in het decreet zijn geformuleerd een weinig duidelijke normatieve inhoud hebben.

4.3.1. Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven wordt niet enkel gewaarborgd bij artikel 22 van de Grondwet, maar ook bij artikel 8 van het Europees Verdrag over de rechten van de mens (hierna: EVRM), artikel 17 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten en artikel 16 van het Verdrag inzake de rechten van het kind. Op grond van die bepalingen heeft eenieder – of in het geval van het laatstgenoemde verdrag, het kind – onder meer recht op bescherming tegen inmenging in het privé-leven ten gevolge van de verwerking van persoonsgegevens. De verwerking van persoonsgegevens maakt bovendien het voorwerp uit van specifieke regelingen, met name het Europees Verdrag ‘tot bescherming van personen ten opzichte van de geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens’, ondertekend te Straatsburg op 28 januari 1981, en de wet van 8 december 1992 ‘tot bescherming van de persoonlijke leven[s]sfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens’ (hierna: wet bescherming persoonsgegevens), die ook van toepassing is op de gemeenschappen, onverminderd hun bevoegdheid om ter zake strengere, specifieke regels uit te vaardigen. Ook met richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 24 oktober 1995 ‘betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens’ moet worden rekening gehouden. Aangezien de wet van 8 december 1992 de concretisering inhoudt van de zo-even genoemde internationaal- en supranationaalrechtelijke normen, dient het ontwerp dan ook te worden getoetst aan deze wet.

4.3.2. De betrokken persoonsgegevens dienen krachtens artikel 4, § 1, 2°, van de wet bescherming persoonsgegevens te worden verkregen voor welbepaalde, uitdrukkelijk omschreven en gerechtvaardigde doeleinden en mogen niet worden verwerkt op een wijze die onverenigbaar is met die doeleinden. Krachtens artikel 4, § 1, 3°, van die wet moet de verzameling van de persoonsgegevens bovendien ter zake dienend zijn en mag ze niet overmatig zijn.

Op een aantal van deze punten lijkt de ontworpen regeling tekort te schieten. De doelstellingen van het verwerken van de persoonsgegevens worden in het ontwerp weliswaar omschreven (artikelen 19, eerste lid, en 20, eerste lid, 1° en 3°), maar dan wel met verwijzing naar de algemene doelstellingen van het ontwerp die, zoals verder *sub* 5 wordt opgemerkt, weinig normatief van aard zijn. Wat de verwerking door Kind en Gezin betreft, wordt overigens geen enkele doelstelling nauwkeurig omschreven, net zomin als de bewaartermijn van die gegevens wordt bepaald. Welke persoonsgegevens worden verzameld en verwerkt, wordt volledig aan de Vlaamse Regering overgelaten. Deze laatste vaststelling klemmt des te meer nu de verwerking van bepaalde persoonsgegevens door de wet bescherming persoonsgegevens principieel verboden is, zoals bijvoorbeeld persoonsgegevens waaruit de raciale of etnische afkomst of de godsdienstige of levensbeschouwelijke overtuiging blijken of persoonsgegevens die de gezondheid betreffen. Het ontwerp dient op al deze punten te worden aangevuld.

Ook dienen de stellers van het ontwerp zich ervan te vergewissen dat de aldus nog verder uit te werken uitvoeringsregeling met betrekking tot de verwerking van persoonsgegevens

strookt met de meer specifieke vereisten vervat in de artikelen 6, § 2, 7, § 2, en 8, § 2, van de wet bescherming persoonsgegevens.

Voorts kan worden aanbevolen om in de memorie van toelichting uiteen te zetten op welke beleidsmatige overwegingen de stellers van het ontwerp zich baseren om de verzameling en de verwerking van persoonsgegevens toe te laten en hoe de hiervoor aangehaalde bepalingen van de wet bescherming persoonsgegevens in acht werden genomen.

4.3.3. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat artikel 19, tweede lid, van het ontwerp, op grond waarvan persoonsgegevens die de gezondheid betreffen, worden verwerkt onder toezicht van een beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg, een regel herneemt die reeds is vervat in artikel 7, § 4, van de wet bescherming persoonsgegevens, waarin evenwel is voorzien in uitzonderingen (“behoudens schriftelijke toestemming van de betrokkene of wanneer de verwerking noodzakelijk is voor het voorkomen van een dringend gevaar of voor de beteugeling van een bepaalde strafrechtelijke inbreuk”). Indien het de bedoeling is een strengere regel te stellen dan die welke is vervat in de laatstgenoemde bepaling, kan de bepaling behouden blijven. Indien het enkel de bedoeling is de regel uit de wet bescherming persoonsgegevens te parafraseren, dient artikel 19, tweede lid, van het ontwerp te worden weggelaten.

BIJZONDERE OPMERKINGEN

VOORAFGAANDE OPMERKING

5. In een normatieve tekst horen geen niet-normatieve bepalingen thuis, zoals bepalingen waarin de doelstelling van de regeling wordt omschreven, beleidsverklaringen of bepalingen met een louter programmatorische draagwijdte waarbij de rechtsorde niet wordt gewijzigd. Het weergeven van de visie waarin een decretale regeling kadert of het omschrijven van de doelstelling van een dergelijke regeling behoort in de memorie van toelichting te worden opgenomen.

Verschillende bepalingen van het ontwerp die, gelet op hun voorwerp, in beginsel wel normatief van aard zouden kunnen zijn, zijn zo algemeen geformuleerd dat de precieze draagwijdte ervan niet meer duidelijk is (zie bv. de artikelen 5, 6, 10 en 11). Deze bepalingen missen de scherpheid en de helderheid eigen aan een normatieve tekst. Ze dienen ofwel in de memorie van toelichting te worden geïntegreerd, ofwel te worden geherformuleerd op een wijze dat hun normatieve inhoud duidelijk tot uitdrukking komt.

De tekst van het ontwerp moet vanuit dit oogpunt aan een grondige herziening onderworpen worden.

DISPOSITIEF

Artikel 2

6. In artikel 2, 3°, van het ontwerp wordt de term “gezin” gedefinieerd. In de memorie van toelichting wordt daarbij verkeerdelijk opgemerkt dat die omschrijving is

overgenomen uit het decreet van 13 juli 2007, terwijl ze in werkelijkheid is ontleend aan artikel 2, 4°, van het decreet van 30 april 2004 ‘tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Kind en Gezin’.

7. De omschrijving van “lokaal bestuur” in artikel 2, 6°, van het ontwerp bevat ook een normatieve bepaling (“Voor de gemeenten uit het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad worden de opdrachten van het lokaal bestuur opgenomen door de Vlaamse Gemeenschapscommissie.”), wat niet strookt met de legistieke gebruiken.³ Daarom wordt ter overweging gegeven die definitie als volgt te stellen: “lokaal bestuur: het gemeentebestuur en het bestuur van het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn en, wat het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad betreft, de Vlaamse Gemeenschapscommissie”.

8. In artikel 2, 10°, van het ontwerp dient te worden gerefereerd aan de eigenlijke vzw-wet (wet van 27 juni 1921 ‘betreffende de verenigingen zonder winstoogmerk, de internationale verenigingen zonder winstoogmerk en de stichtingen’), in plaats van aan de wet van 2 mei 2002 tot wijziging van de vzw-wet.

Artikel 3

9. Artikel 3, eerste lid, van het ontwerp bevat de aanduiding “een Huis van het Kind, dat gelegen is op het grondgebied van de Vlaamse Gemeenschap en het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad”.

Zoals uit de memorie van toelichting blijkt, zijn de Huizen van het Kind bedoeld als functionele samenwerkingsverbanden en is de benaming “Huis van het Kind” in eerste instantie een organisatorisch begrip (“duidt niet noodzakelijk op één fysieke plek”). De omschrijving “gelegen ... op” is dan ook niet adequaat.

Door het gebruik van het voegwoord “en” wordt bovendien de indruk gewekt dat een Huis van het Kind actief moet zijn zowel in het Nederlandse taalgebied als in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad, terwijl dat niet de bedoeling blijkt te zijn. In plaats daarvan zal derhalve het voegwoord “of” gebruikt moeten worden.

Ten slotte dient bij de omschrijving van het territoriale toepassingsgebied van het ontwerp rekening te worden gehouden met het gegeven dat het toepassingsgebied van de decreten die de Vlaamse Gemeenschap inzake de persoonsgebonden aangelegenheden aanneemt, krachtens artikel 128, § 2, van de Grondwet is bepaald, niet in functie van een grondgebied, maar in functie van de taalgebieden, en binnen het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad, in functie van instellingen. Luidens het genoemde artikel 128, § 2, hebben de decreten immers kracht van wet in het Nederlandse taalgebied en, ten aanzien van de er gevestigde instellingen die wegens hun

³ *Beginnelsen van de wetgevingstechniek - Handleiding voor het opstellen van wetgevende en reglementaire teksten*, Raad van State, 2008, randnummer 97, te raadplegen op de internetsite van de Raad van State (www.raadvst-consetat.be).

organisatie moeten worden beschouwd uitsluitend te behoren tot de Vlaamse Gemeenschap, in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad.

Gelet op het voorgaande kan beter worden geschreven: “een Huis van het Kind, werkzaam in het Nederlandse taalgebied of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad”.

10. In het tweede lid van artikel 3 van het ontwerp is niet duidelijk wat precies wordt bedoeld met “[d]e voorwaarden ten aanzien van de Huizen van het Kind”, wat dient te worden verholpen.

Artikel 4

11. Door de tweede zin van artikel 4 van het ontwerp (“Het leeftijdsbereik van elk Huis van het Kind wordt bepaald door de specifieke kenmerken van het aanbod dat er georganiseerd wordt.”) wordt de indruk gewekt dat voor elk Huis van het Kind uitdrukkelijk het leeftijdsbereik moet worden bepaald. Uit de memorie van toelichting blijkt evenwel dat het veeleer de bedoeling is aan te geven dat het leeftijdsbereik van elk Huis van het Kind kan verschillen naargelang de bestaande realiteit op het terrein. Om het specifieke doel van deze bepaling beter tot uiting te brengen, verdient het aanbeveling om de woorden “wordt bepaald door” te vervangen door “is afhankelijk van”.

Artikel 5

12. Artikel 5, eerste lid, van het ontwerp bevat een verwijzing naar zichzelf (“vermeld in artikel 5”), zonder nadere specificatie. Wellicht is bedoeld te verwijzen naar het tweede lid van het artikel. Die verwijzing zal in elk geval moeten worden verduidelijkt.

Artikel 7

13. Met het zinsdeel “de wijze waarop lokaal vorm gegeven wordt aan aanbod op het vlak van de preventieve gezinsondersteuning” wordt in artikel 7 van het ontwerp het concept “Huis van het Kind” weinig precies omschreven. In de memorie van toelichting wordt duidelijk gemaakt dat het gaat om “de benaming van de samenwerking”, om een “organisatorisch begrip”, om “het concrete lokale samenwerkingsverband”. Dat artikel kan derhalve beter als volgt luiden:

“Een Huis van het Kind is het lokale samenwerkingsverband waarbinnen de actoren preventieve gezinsondersteuning aanbieden.”

Artikel 8

14. Het derde lid van artikel 8 van het ontwerp heeft niet zozeer betrekking op de Huizen van het Kind, maar op de erkenning en de subsidiëring van aanbod in het domein van de preventieve gezinsondersteuning (aanbod dat desgevallend kan of moet worden “ingebracht” in

de Huizen van het Kind). In de memorie van toelichting wordt uitdrukkelijk vooropgesteld dat het derde lid tot doel heeft “het huidig door Kind en Gezin erkend en gesubsidieerd aanbod [onder te brengen] in dit decreet”.

Aangezien hoofdstuk 3 enkel betrekking heeft op de Huizen van het Kind, verdient het aanbeveling om deze bepaling, alsook het tweede lid van artikel 9 van het ontwerp in de mate dit op het werkingsgebied van het “aanbod” betrekking heeft, uit hoofdstuk 3 te lichten en op te nemen in een apart hoofdstuk.

15. Aan de gemachtigde is gevraagd wat in artikel 8, derde lid, van het ontwerp wordt bedoeld met de omschrijving “de in meerjarenperspectief beschikbaar gestelde begrotingskredieten”.⁴

Het antwoord luidt als volgt:

“De subsidiëring dient te gebeuren binnen de beschikbare begrotingskredieten; het woord ‘meerjarenperspectief’ heeft in deze geen strikt normerende betekenis, maar duidt erop dat bij elke beslissing tot subsidie er een perspectief is omtrent de tijdelijkheid (eenmalig, onbepaalde duur, ...). Het is niet de intentie om uitspraak te doen of en op welke manier de Vlaamse Regering dat criterium moet toetsen.”

Vermits die omschrijving niet normatief bedoeld is, dient ze te worden weggelaten, zoals *sub* 5 reeds is opgemerkt.

Artikel 13

16. De eerste zin van artikel 13 van het ontwerp (“Het Huis van het Kind is een functionele samenwerking die in principe niet aan enige formele vormvereiste is verbonden.”) is overbodig. Er wordt hoogstens in bevestigd wat reeds volgt uit artikel 14, § 1, 3°, van het ontwerp, en de bepaling is ook weinig normatief van aard.

Artikel 21

17. Luidens artikel 21, eerste lid, van het ontwerp is elke persoon die een aanbod preventieve gezinsondersteuning “brengt” in een Huis van het Kind en wiens functie of opdrachten kaderen binnen een noodzakelijke vertrouwensrelatie, gebonden door de geheimhoudingsplicht, zoals bepaald in artikel 458 van het Strafwetboek.

In de memorie van toelichting wordt die bepaling als volgt toegelicht:

“Artikel 21 legt de categorie van personen vast die onderworpen zijn aan de geheimhoudingsplicht van artikel 458 van het Strafwetboek. Artikel 458 van het Strafwetboek heeft een algemene draagwijdte en bestraft eenieder die uit hoofde van diens staat of beroep kennis draagt van geheimen die hem zijn toevertrouwd en deze

⁴ Vergelijk met artikel 14, § 4, van het ontwerp, waaruit blijkt dat de subsidies voor de Huizen van het Kind alleen binnen de perken van het daartoe vastgelegde budget kunnen worden toegekend.

onrechtmatig bekendmaakt. Artikel 21 moet gezien worden als een herhaling en bevestiging van die algemene regel die echter geconcretiseerd wordt in het licht van de setting van een Huis van het Kind.”

Krachtens artikel 11, eerste lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ kunnen de decreetgevers binnen de grenzen van hun bevoegdheden de niet-naleving van de bepalingen die zij uitvaardigen strafbaar stellen en de straffen wegens die niet-naleving ervan bepalen. Die bevoegdheid kan evenwel niet worden uitgeoefend bij wijze van verwijzing naar federale strafbepalingen.

Nu uit de toelichting bij artikel 21, eerste lid, blijkt dat die bepaling moet worden gezien als een herhaling en concretisering van het bepaalde in artikel 458 van het Strafwetboek, waarvan de stellers van het ontwerp niet beogen af te wijken, dienen, gelet op wat hiervoor is opgemerkt, de woorden “zoals bepaald in artikel 458 van het Belgisch strafwetboek” dan ook te worden weggelaten.

Artikel 24

18. Luidens artikel 24, tweede lid, van het ontwerp wijst de Vlaamse Regering de entiteit aan die de voorzieningen inspecteert en hebben de personeelsleden van die entiteit toegang tot iedere vestigingsplaats van een Huis van het Kind met dien verstande dat slechts de ruimtes of lokalen die bestemd zijn voor activiteiten in het kader van het Huis van het Kind of die met die activiteiten in verband staan onderworpen zijn aan het toezicht.

In bepaalde gevallen kan het toegekende recht betrekking hebben op woningen in de klassieke zin, terwijl bovendien uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat het begrip “woning” in de zin van artikel 8 van het EVRM ruim moet worden opgevat en dat het onder bepaalde omstandigheden mede kan slaan op beroeps- en bedrijfslokalen,⁵ zelfs wanneer het gaat om rechtspersonen.⁶

De stellers van het ontwerp doen er goed aan te overwegen om te voorzien in bijzondere waarborgen met betrekking tot het betreden, niet alleen van woningen in de klassieke zin, maar ook van plaatsen die, zelfs al zijn zij geen “woning” in die zin, toch vallen onder de waarborgen bedoeld in de voornoemde verdragsbepaling. Zo zou het toegangsrecht in beginsel kunnen worden beperkt tot bepaalde uren of, al dan niet in bepaalde omstandigheden, afhankelijk kunnen worden gemaakt van de machtiging door een rechter, wat door het Grondwettelijk Hof,

⁵ Zie o.m.: EHRM 16 december 1992, *Niemietz v. Duitsland*, Publ.Cour, reeks A, vol. 251-B; EHRM 25 februari 1993, *Funke, Crémieux en Mialhe v. Frankrijk*, Publ.Cour, reeks A, Vol. 256-A, -B en -C; EHRM 9 december 2004, *Van Rossem v. België*, nr. 41872/98; EHRM 28 april 2005, *Buck v. Duitsland*, CEDH, 2005-IV, § 32. Zie ook D. YERNAULT, “Les pouvoirs d’investigation de l’administration face à la délinquance économique : les locaux professionnels et l’article 8 de la Convention européenne”, *Rev.Trim.Dr.H.* 1994, 117-135.

⁶ EHRM 16 april 2002, *Société Colas Est e.a. v. Frankrijk*, nr. 37971/97, CEDH, 2002-III; EHRM 11 oktober 2005, *Kent Pharmaceuticals Limited e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 9355/03; EHRM 21 december 2010, *Société Canal Plus e.a. v. Frankrijk*, nr. 29408/08, § 52.

alvast in een strafrechtelijke context, wordt beschouwd als een bijzondere waarborg,⁷ of zou een onderscheid kunnen worden gemaakt naargelang de plaatsen die worden bezocht.

19. Luidens artikel 24, derde lid, vijfde zin, van het ontwerp heeft het verslag van de met het toezicht belaste personeelsleden “bewijskracht” (lees: bewijswaarde) tot het tegenbewijs.

In strafzaken heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat het verlenen van bewijswaarde tot het tegenbewijs, een uitzondering vormt op de algemene regel dat een proces-verbaal geldt als een loutere inlichting, en derhalve ook op de regel van de vrije bewijslevering in strafzaken, op grond waarvan de rechter naar eigen overtuiging de bewijswaarde beoordeelt van een bepaald element, zodat het verschil in behandeling dat eruit voortvloeit op een redelijke verantwoording dient te berusten en het de rechten van de beklaagde niet op een onevenredige wijze mag beperken.⁸

Al heeft die rechtspraak betrekking op het bewijs in strafzaken, toch kan ze worden doorgetrokken naar andere domeinen nu ook daar op bewijsvlak een verschil in behandeling tussen categorieën personen ontstaat naargelang aan de betrokken documenten al dan niet een bijzondere bewijswaarde wordt toegekend.

Artikel 29

20. In artikel 29 van het ontwerp wordt bepaald dat de samenwerkingsovereenkomst tussen Kind en Gezin en het intern verzelfstandigd agentschap Jongerenwelzijn over de werking van het Vlaams Expertisecentrum voor Opvoedingsondersteuning, goedgekeurd door de Vlaamse Regering, blijft bestaan tot het ogenblik dat een nieuwe overeenkomst als vermeld in artikel 15 wordt gesloten.

Er dient echter te worden vastgesteld dat in artikel 15 van het ontwerp geen gewag wordt gemaakt van een samenwerkingsovereenkomst.

Hierop gewezen, heeft de gemachtigde het volgende verklaard:

“Artikel 29 mag inderdaad weggelaten worden. EXPOO zal bij inwerkingtreding van het decreet uitsluitend ingericht worden binnen Kind en Gezin. Het Agentschap Jongerenwelzijn neemt vanaf dan niet langer taken op; waardoor ook de nood aan een samenwerkingsovereenkomst vervalft.”

⁷ GwH 16 december 1998, nr. 140/98, B.1.

⁸ Zie bv.: GwH 6 april 2000, nr. 40/2000, B.14.1; GwH 14 februari 2001, nr. 16/2001, B.12.1. Zie ook GwH 14 oktober 2010, nr. 111/2010, B.12.3.

Artikel 29 dient bijgevolg uit het ontwerp te worden weggelaten.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Annemie GOOSSENS

Jo BAERT